

Camellia

ขุนศึกมั่ง
ให้
嬌医 อ้วนพี
ท่านจะได้
มี รงตบตี
กับญาติ
เหล่านั้น

风光霁月 เฟิงกวางลี่เยวี่ เขียน
หงเซียง แปล
十七悠 วาด

บทที่ 1 งานแต่งงาน

เมื่อสติกลับมา ช่างหู้ฉีเมี่ยวเต็มไปด้วยเสียงดีดสีตีเป่าแห่งการเฉลิมฉลอง ร่างกายกำลังสั่นไหวโคลงเคลง สิ่งที่เข้าสู่คลองสายตามีเพียงสีแดงสด และความรู้สึกเจ็บแปลบตรงหน้าผาก หญิงสาวยกมือขึ้นลูบสิ่งกีดขวางที่ห้อยอยู่ตรงหน้า สิ่งที่เห็นชัดเจนคือพื้นที่คับแคบในเกี้ยวเจ้าสาวสีแดง

ฉีเมี่ยวตกตะลึง

ฝัน...ต้องเป็นความฝันแน่นอน!

หญิงสาวหลับตาลง บางทีนอนต่ออีกหน่อยก็คงจะตื่นขึ้นมาบนที่นอนซิมมอนส์¹แสนสบาย แต่ความเจ็บปวดอย่างรุนแรงตรงหน้าผากทำให้ฉีเมี่ยวอดขมวดคิ้วแน่นไม่ได้ ถ้าเป็นความฝัน ความรู้สึกเจ็บปวดจะสมจริงขนาดนี้ได้อย่างไร

ผู้ใดเล่นตลกร้ายเช่นนี้กัน

---

¹ ซิมมอนส์ ตราสินค้าผลิตภัณฑ์เครื่องนอนที่มีชื่อเสียง

“หยุด!” ฉีเมี่ยวโกรธจัด ออกแรงตบเกี้ยว

ข้างนอกแว่วเสียงสตรีสดใสไพเราะพูดอย่างหงุดหงิด “คุณหนูทำตัวดี ๆ หน่อยเถอะ! บ่าวติดตามท่านไปจนอานลู่-โหว² ไม่ว่าจะอย่างไรหวังจะมีชีวิตที่ดี ท่านถึงกับเล่นละครชนกำแพงแล้วยังคิดว่าครอบครัวสามีจะไม่รู้? อานลู่โหวนั้นเป็นถึงผู้ใด แม้แต่ท่านแม่ทัพยังต้องให้ความเคารพสามส่วน หากท่านยังเป็นเช่นนี้ ถ้าถูกส่งตัวกลับไปประวิงฮูหยินจะถลกหนังท่าน!”

ฉีเมี่ยวหัวใจไม่น้อย คนผู้นี้พูดจาสำบัดสำนวน ไม่ใช่วิธีการพูดที่คุ้นเคยเลยด้วยซ้ำ!

เมื่อเลิกมานเกี้ยวขึ้น ฉีเมี่ยวตกตะลึงกับทิวทัศน์ที่เข้าสู่สายตา พื้นถนนหินเขียว กำแพงสีชมพูขาว สิ่งก่อสร้างชายคาสูงแผ่กลืนอายุโบราณ หนุ่มสาวเฒ่าเด็กในชุดโบราณที่กำลังชมเรื่องสนุกทั้งสองฝั่ง อาจเพราะเห็นสตรีบนเกี้ยวมองออกไปข้างนอกจึงตกตะลึงอ้าปากค้าง

หญิงสูงวัยผู้ติดตามเกี้ยวสวมเสื้อผ้าสีสดใส เกล้าผอมมวยต่ำ ปักดอกไม้ผ้าไหมกลีบซ้อนสีแดงเข้ม เห็นเจ้าสาวอาจ

---

² โหว คือหนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากอ่อง อันได้แก่ กง โหว ป้อ จื่อ หนาน

หาญเลิกผ้าคลุมหน้าเองซ้ำยังกล้ามองข้างนอกก็พูดอย่างร้อนใจ
“บรรพบุรุษตัวน้อยของข้า รีบนั่งลง ผ้าคลุมหน้าล่ะ?! รีบคลุม
ไว้!”

พูดไม่ทันจบ ม่านก็ยกถูกปิดลงแล้ว

ฉิเมียวมือเท้าเย็นเฉียบใจเต้นตุ้บตุ้บกลอง ตัวอ่อนยวบ
อยู่ในเกี้ยว หญิงสาวยกมือขึ้นลูบหน้าผาก ตรงที่เจ็บบวมเป็น
รอยนูน เจ็บถึงเพียงนี้ไม่ต้องหยิกตนเองก็รู้ว่านี่ไม่ใช่ความฝัน

นางทะเลลูมิตี?

ระหว่างทางสับสนมึนงง วางแผนหลบหนีนับไม่ถ้วน
แต่ความคิดในหัวก็ปฏิเสธอย่างมีสติ การหลบหนีมั่วซั่วใน
สถานการณ์ที่ไม่ชัดเจนถือเป็นเรื่องต้องห้าม อนาคตที่ไม่รู้จัก
นั้นเทียบกับ ‘การแต่งงาน’ แล้ว นับว่าการแต่งงานค่อนข้าง
ปลอดภัย

เมื่อถึงจวนอานลู่โหวก็มีสี่เหนียง³ คอยตามเตือน เหยียบ
พรมแดงข้ามกระถางไฟทำพิธีค่านับฟ้าดินอย่างแข็งที่ตลอด
ทาง เมื่อเข้าห้องหอหนึ่งบนเตียงวิวาร์ เจ้าสาวผู้นี้ก็ยังคงกังวล

---

³ สี่เหนียง สตรีแต่งงานแล้วที่เชิญมาดำเนินพิธีแต่งงาน

คงไม่กระมัง เพิ่งมาที่นี่ครั้งแรกก็ต้องเข้าหออย่างลับสนมิ่งง? อานลู่โหวในคำพูดของสาวใช้เมื่อครูเป็นสามีของฉีเมี่ยว?

เมื่อคิดเช่นนั้น ฉีเมี่ยวได้แต่กำสองมือในแขนเสื้อแน่น ความหวาดกลัวต่ออนาคตที่ไม่รู้จักบีบให้เหงื่อเย็นท่วมหัว

ฉีเมี่ยวไม่ค่อยเข้าใจกฎเกณฑ์การแต่งงานในสมัยโบราณ แต่รู้ว่าในห้องหอต้องโปรยเหรียญหรือผลไม้เข้าพิธี ตีมสุรา เจียบสงบเช่นนี้มันเกิดอะไรขึ้น หรือความรู้ความเข้าใจของตนเองผิดพลาด?

ขณะที่คิดอยู่ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าลับสนรอบด้าน เสียงบานประตูดังแอ็ดในห้องเจียบสงัด รอบข้างดูเหมือนเหลือเพียงคนคนเดียว คนผู้นั้นยืนอยู่ตรงหน้า ฉีเมี่ยวก้มหน้าต่ำเห็นชายผ้าสีแดงเข้มกับรองเท้าหุ้มข้อของคนผู้นั้นผ่านช่องว่างของผ้าคลุมหน้าสีแดง

ฉีเมี่ยวเริ่มกำหมัดแน่นอย่างกังวล

ผ้าคลุมหน้าสีแดงถูกเลิกขึ้น เบื้องหน้าปรากฏใบหน้า
หล่อเหลานุ่มนวล บุรุษผู้นี้วัยเพียงสิบเจ็ดสิบแปดปี เมื่อเห็นนาง
ก็เหมือนจะตกตะลึงอยู่บ้าง เขาหรีตามองนางครู่ใหญ่

ฉีเมี่ยวไม่รู้จริง ๆ ว่าปกติเจ้าสาวในสมัยโบราณ
ตอบสนองอย่างไรต่อสถานการณ์เช่นนี้ จึงได้แต่ยิ้มให้เขา
เล็กน้อย ลังเลว่าควรเรียก ‘ท่านพี่’ หรือ ‘สามี’

ผู้ใดจะรู้ว่าเขากลับวางคันชั่งที่ผูกผ้าไหมสีแดง แล้ว
ถอยหลังสองก้าวทำความเคารพอย่างนอบน้อม “พี่สะใภ้”

พี่สะใภ้?!

“...” ฉีเมี่ยวสับสน

“คำนับพี่สะใภ้ ข้าอยู่ลำดับที่สามในสกุลนามซีมู่
นามรองจื่อโม่ พี่รองป่วยหนัก ญาติผู้น้องจึงต้องทำพิธีคำนับ
ฟ้าดินแทน เป็นเรื่องที่ไม่มีความเสี่ยง ถ้ามีที่ใดล่วงเกิน พี่สะใภ้
โปรดให้อภัยด้วย”

ในที่สุดฉีเมี่ยวก็เข้าใจขึ้นบ้าง ใคร่ครวญไปพลางพูดซ้ำๆ
“ไม่เป็นไร พี่รองของเจ้า...บัดนี้เป็นอย่างไรบ้าง”

เสียงของหญิงสาวไพเราะนุ่มนวล เอ่ยปากช้า ๆ เนื่องจากต้องใคร่ครวญวิธีพูดของคนโบราณ ฟังดูเอื่อย ๆ ราวกับน้ำพุใสไหลรินทำให้ผู้ฟังรู้สึกสบายใจ

ไปชิมูชะงักอีกครั้ง กะพริบตามองฉีเมียวแล้วพูดว่า “พี่รองเกรงว่าไม่ค่อยดีนัก”

จากนั้นก็รีบพูดเสริมคล้อยกแล้วฉีเมียวคิดมาก “แต่พี่สะใภ้โปรดวางใจ พี่รองเป็นบุตรชายคนโตในภรรยาเอกของท่านพ่อ อนาคตต้องสืบทอดตำแหน่งบรรดาศักดิ์เป็นเสาหลักของครอบครัว ท่านพ่อใส่ใจยิ่งนัก ส่งหนังสือเชิญหมอลงมาดูแลพี่รองแล้ว ว่านกุ้ยเพย⁴ ในวังก็จัดหาคนมาดูแลเช่นกัน ผ่านมาหลายปีเพียงนี้พี่รองยังทนผ่านมาได้ ดูท่าครั้งนี้คงไม่เป็นไร” พูดจบ สายตาที่มองฉีเมียวยิ่งสงสารมากขึ้น

ฉีเมียวคิดเต็มเต็มสถานการณ์ปัจจุบันเอง

สามีของนางเป็นบุตรชายคนโตในภรรยาเอก อยู่ลำดับที่สองในสกุล งั้นข้างบนถ้าไม่มีพี่สาวของสามีก็ต้องมีพี่ชายใน

---

⁴ กุ้ยเพย พระชายาผู้สูงศักดิ์ ตำแหน่งพระชายาเอกในฮ่องเต้

อนุภรรยา ถ้าเป็นอย่างหลัง เกรงว่าอานลู่ไหวพ่อสามีของนาง คงเป็นพวกไร้กฎเกณฑ์

สามีของนางป่วยมานานหลายปี ทนได้ถึงตอนนี้แต่ก็ยัง 'ไม่ค่อยดีนัก' น้องชายสามีก็ใช้สายตา 'เจ้าชังน่าสงสาร' เช่นนี้ มองนาง รวมทั้งท่าทีที่สาวใช้นางนั้นมีต่อนางในเกี้ยวเมื่อครู่ งานแต่งงานนี้น่าจะเรียกว่าแก้เคล็ดกรรมัง?

ฉีเมี่ยวแทบจะร้องไห้

ล่องเกินเทพเซียนองค์ใดกันแน่ถึงได้ทิ้งฉีเมี่ยวไว้ในสถานที่แย่งๆ แห่งนี้! ไม่รู้ยุคสมัย ไม่รู้ฐานะของครอบครัว ทุกอย่างล้วนเป็นอนาคตที่ไม่รู้จัก น่าหวาดหวั่นเกินไปแล้ว...

ท่าทางน้ำตาคลอเช่นนี้ของฉีเมี่ยว ในสายตาของไป๋ซีมู่ ยิ่งคิดว่าหญิงงามอ่อนแอชังน่าสงสาร เล่าลือกันว่าบุตรสาวของแม่ทัพฉีแต่ละคนงามสะคราญปานบุปผา โดยเฉพาะคุณหนูสามที่หน้าตางดงามราวกับไซซี⁵ ไม่หลอกลวงโดยแท้ เพียงแต่อาภัพเช่นนี้ก็ดูน่าสงสาร พี่รองชังไร้วาสนา ถึงต้องพลาดหญิงงามเช่นนี้

---

⁵ ไซซี คือหนึ่งในสี่หญิงงามแห่งแผ่นดินจีน ฉายานามมัจฉาจมารี

ไปซื้อถุงนอนหายใจ ก่อนเอ่ยเสียงอ่อนโยน “พี่สะใภ้
พักผ่อนเถอะ ข้าขอตัวก่อน”

ฉิเมียวพยักหน้าอย่างมีนัย

เมื่อในห้องเหลือเพียงนางผู้เดียว ฉิเมียวถึงนอนนิ่งบน
เตียงป่าปู้⁶ราวกับถูกเลาะกระดูก ผ้าห่มเนื้อแพรสีแดงเข้ม
ແสบตาคัล้ายกำลังหัวเราะเยาะความอภัพอัปโชคของนาง
เมื่อเอียงหัว มงกุฎหงส์หนักอึ้งก็ร่วงลงบนเตียง ในที่สุดลำคอ
ก็ผ่อนคลายขึ้นบ้าง

ลูบรอยนูนบนหน้าผากพบว่าดูเหมือนจะบวมยิ่งกว่าเดิม

เพิ่งลุกขึ้นจะไปโตะเครื่องแป้งส่องกระจกดูอาการ
บาดเจ็บ ประตูไม้แกะสลักก็ถูกผลักให้เปิดออกดัง แอ๊ด
สาวใช้สวมเสื้ออ่าว⁷ที่ทำจากผ้าแพรสีชมพูนางหนึ่งถืออ่าง
ทองเหลืองเข้ามา โยนอ่างทองเหลืองไว้บนชั้นวางอ่างล้างหน้า
ไม้ จุ่มผ้าเช็ดหน้าให้เปียกเดินมาตรงหน้า

---

⁶ เตียงป่าปู้ เตียงแบบจีนโบราณที่มีขนาดใหญ่ที่สุด ล้อมรอบด้วยเสาสี่ข้างและรั้ว
แกะสลัก

⁷ เสื้ออ่าว เสื้อตัวนอกสำหรับหน้าหนาว แขนเสื้อกว้างแล้วสอดเข้าตรงข้อมือ สวม
ด้วยวิธีใช้สาบเสื่อทับกันหรือผ้าหน้ากัลดัดกระดุม

“รีบใช้ผ้าเช็ดหน้าผากเถิด ยามนี้ในจวนยุ่งอยู่กับอาการป่วยของชื่อจ้อ⁸ ไม่ว่างสนใจท่าน แฮ้อ! คุณหนูสกุลฉิกก็เช่นกัน เหตุใดท่านถึงเอาแต่ใจไม่ยั้งคิด! ถ้าเป็นคุณหนुरองคงไม่ก่อเรื่องซ้ำยังทำให้พวกเราเดือดร้อนเช่นนี้”

ในฐานะสาวใช้ ไม่รู้จักกฎเกณฑ์เกินไปแล้ว

ฉีเมี่ยวรับผ้าเช็ดหน้าอย่างสง่างาม ก่อนจะโยนใส่หน้าสาวใช้นางนั้น “คุณหนुरองดี เหตุใดนางไม่แต่งงาน!”

สาวใช้ตกใจ ผ้าเช็ดหน้าลื่นไหลจากบงไบหน้าสู่หน้าอก เผยให้เห็นบงไบที่เปื่อยขึ้นตกใจของนาง

คุณหนูสามกษัตริย์คิดอะไร ถึงกล้าระบายอารมณ์ใส่นาง?!

“คุณหนูอารมณ์ร้ายนัก หรือไม่กลัวว่ากลับไปบอกฮูหยิน?”

“นั่นเจ้าคงจะต้องมีชีวิตรูปกลับไปรายงานให้ได้ก่อนกระมัง?” ความโกรธจัดทำให้ฉีเมี่ยวพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ

---

⁸ ชื่อจ้อ คือคำเรียกบุตรชายที่จะได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์ของบิดา

โดยไม่รู้ตัว อีกทั้งรูปแบบภาษาราวกับสืบทอดจิตสำนึกของ
เจ้าของร่างเดิม ไม่ต้องคิดหนักใคร่ครวญอีก

ในที่สุดสาวใช้ก็ไม่กล้าพูดมากอีกต่อไป อย่างไรก็ตามเสียนาง
เป็นบ่าวรับใช้ ยามนี้ไม่ได้อยู่ในสกุลนี้จึงได้แต่ลอบกัดฟันจจจำ
ไว้

ฉีเมียวนั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง คนในกระจกทองแดงมี
ใบหน้ารูปเมสึดแดงนวลเนียน ปากแดงอวบอิม คิ้วดำตาจ๋ำน้ำ
ปลายคิ้วขมวดเล็กน้อยดูน่าสงสาร เมื่อมองใบหน้านางดงาม
นุ่มนวลที่ไม่คุ้นเคย นางบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดอย่าง
แรงกล้า ขนลุกขนชันขึ้นมาทันที

เกิดมาหน้าตาเช่นนี้ไม่ใช่โชคดีอย่างแน่นอน

ถ้าชื่อจื่อสินใจจะทันหัน หญิงม่ายที่สามมีเพียงตายเช่นนาง
ควรทำอย่างไร ถ้าออกจากจวนโหวไปหาเลี้ยงชีพ หน้าตา
ธรรมดาหนอยก็เป็นเรื่องง่าย แต่สารรูปเช่นนี้ไม่แน่ว่าออกไป
ข้างนอกก็คงถูกลักพาตัวไปขายหอคณิกา

ฉีเมียวกลัวมใจจนอยากเกาหัว

“เหมยหลัน ชื่อจื่อฮูหยินล่ะ!” เสียงหญิงสูงวัยนางหนึ่งดังมาจากลานบ้าน

“ชื่อจื่อฮูหยินอยู่ในห้อง” ในคำพูดของผู้ตอบแฝงด้วยความนอบน้อม

“เรียนชื่อจื่อฮูหยิน เหล่าไท่จวิน⁹ กับฮูหยินเชิญท่านไปพบ”

นี่น่าจะเป็นงานแต่งงานที่แปลกประหลาดที่สุด น้องชายสามีแต่งงานแทน เจ้าสาวเปลี่ยน ‘เนื้อแท้’ บัดนี้ไม่เจอเจ้าบ่าว กลับเชิญเจ้าสาวออกจากห้องหอ

ฉีเมี่ยวหลับตาสุดท้ายใจลึก ๆ บังคับให้ตนเองใจเย็น นั่งตัวตรงบนเก้าอี้กลม แล้วสั่งบ่าวว่าแต่งหน้าให้นาง

คำว่า ‘ชื่อจื่อฮูหยิน’ ของหมั้วหมั้ว¹⁰ สูงวัยที่อยู่ด้านนอกท่านั้นทำให้สาวใช้ค้นพบตำแหน่งใหม่ของเจ้านาย ท่าทีนอบ-

---

⁹ เหล่าไท่จวิน คำเรียกขานผู้อาวุโสที่ได้รับความเคารพนับถืออย่างสูง มีสถานะทางสังคมระดับหนึ่ง

¹⁰ หมั้วหมั้ว คำเรียกหญิงสูงวัย หญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวัง

น้อมขึ้นเล็กน้อย จัดการความเรียบร้อยให้ฉะฉานอย่าง
คล่องแคล่วว่องไว

ฉะฉานส่องกระจกอีกครั้ง ดึงปอยผมยาวออกมาใช้น้ำมัน
ใส่ผมกลิ้งนวดดมะลิธูปพาดผ่านหน้าผาก บิดเกลียวใช้ปิ่น
ดอกไม้กลัดเข้ามาวยผม ปกปิดรอยบวมแดงบนหน้าผากพอดี
ทำให้ใบหน้าขาวราวหิมะของนางดั่งดงามบอบบางเป็นพิเศษ

คราวนี้นางถึงถอนหายใจ

“คุณหนู ท่านจะสวมชุดใด” สาวใช้ถือเสื้อผ้าหลายชุด

ฉะฉานไม่มองด้วยซ้ำ นางเดินไปข้างนอกพลาเงาตำหนักว่า
“บัดนี้ซื้อจื่อปวยไซ้ ในเมื่อเหล่าไท่จวินกับฮุยฮินรีบมาเชิญ
ไหนเลยจะยังมีเวลาเปลี่ยนเสื้อผ้า ใส่ใจหน่อยไม่ได้หรือ”

เมื่อเปิดประตูก็เผชิญหน้ากับหม่อมม้วยวัยประมาณห้าสิบปี
รูปร่างอ้วนท้วนแข็งแรง

เหยาหม่อมม้วยไต่ยฉะฉานตำหนักสาวใช้ประจำตัว อีกทั้ง
เห็นนางยังคงสวมชุดเจ้าสาวสีแดงเข้ม เพียงจัดผมเล็กน้อยก็

สาวทำออกมาก็คิดในใจว่าชื่อจื่อฮูหยินเป็นคนรู้ความ ก่อนจะพานางไปเรือนบน

ระหว่างทางฉีเมี่ยวพุดคุยสั้นๆ ก็สืบรู้ฐานะของคนหลายคนรอบตัวชัดเจนได้โดยไม่ทิ้งร่องรอย

หญิงสูงวัยที่ร้องถามเมื่อครู่คือเหยาหม่าหม่า คนสนิทข้างกายเหล่าไท่จวิน สองสาวใช้เหมยหลันกับเหมยซานเป็นสาวใช้ในห้องของชื่อจื่อ ส่วนคนที่ไม่เคารพนางอย่างยิ่งชื่อว่าปี้ซิง รวมทั้งปี้ยวนเป็นสาวใช้ประจำตัวของนาง

สาวใช้ประจำตัวของตนไม่เคารพนางเช่นนี้ได้ แสดงให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมของครอบครัวฝ่ายหญิงไม่ค่อยดี

ป้ายสตุตี้ ‘เรือนจิ้นซิว’ แขนงสูงบนชื่อประตูเรือนบนลานหน้าเจียบสังกัดด้วยผู้คนมารวมตัวกันที่ลานหลัง สาวใช้และคนรับใช้มีสีหน้าตื่นตระหนกวิ่งเข้าวิ่งออก ไม่รู้ผู้ใดรายงานว่ “ชื่อจื่อฮูหยินมาถึงแล้ว” ม่านไข่มุกจึงถูกสาวใช้ตัวน้อยเล็กขึ้นฝั่งหนึ่ง คนรับใช้ทั้งหมดทำความเคารพ “ค่านับชื่อจื่อฮูหยิน”

ฉีเมี่ยวรู้สึกกังวล พยักหน้ารับค่านับด้วยสีหน้าสุขุมแล้วเข้าห้องนอนหลัก เมื่อเข้าประตูไปก็แทบจะส้าล้กออกมาเพราะ

กลิ่นยาเข้มข้น อ้อมผ่านกรอบลับแลไม้จันทร์แดงแกะสลักภาพ
นกทางเขนเกาะกิ่งไม้ ก็เห็นชายหนุ่มหน้าตาซุบผอมสองตา
หลับสนิทนอนอยู่บนเตียงป่าปู้ในห้องด้านใน เขามีสีหน้า
เหลืองอมน้ำตาล สองแก้มยุบยุบ ลมหายใจถี่กระชั้น เห็นได้ชัด
ว่าหายใจออกมากหายใจเข้าน้อย ท่าทางคล้ายจะสิ้นใจกลับ
บ้านเก่าได้ทุกเมื่อ

สตรีสามนางนั่งรอบเตียงป่าปู้ คนที่สูงวัยหน่อยอายุ
ประมาณหกสิบต้นๆ หน้าตาอ้วนท้วนสมบูรณ์ สีหน้าสงบนิ่ง
มองไม่ออกว่าโศกเศร้ามากนัก นางสุขุมเยือกเย็นจนทำให้
ฉีเมื่อยนึกถึงพระพุทธรูปในวัด

...เห็นฉีเมื่อยเข้าประตูมา เหล่าไท่จวินก็พูดว่า “ภรรยา
จาวเกอเออร์ รีบไปดูเถอะ เจ้ามองครั้งเดียวเขาอาจจะดีขึ้นก็ได้”

บทที่ 2 หายนะ

“เจ้าคะ เหล่าไท่จวิน” ฉีเมี่ยวทำความเคารพแล้วเดินซำๆ ไปหน้าเตียง

เมื่อเข้าไปใกล้ขึ้นหน่อยก็เห็นหน้าตาของชายหนุ่มชัดเจนยิ่งขึ้น หน้าตาของเขายังคงดูดีแม้ป่วยหนักซุบผอมจนหนังหุ้มกระดูก

ไม่รู้เหตุใด เมื่อเห็นไปชื่อจื่อที่เป็นเช่นนี้ หยดน้ำตาของฉีเมี่ยวก็พร่างพรูตั้งด้ายขาด หน้าอกเจ็บปวดจุกมีดกรีด นางอดคว่ำสาบเสื่อแน่นไม่ได้ ร่างกายเหมือนมีจิตสำนึกของตน โศกเศร้าจนนางพูดไม่ออก

สตรีในชุดแต่งงานสีแดงยืนอยู่ข้างเตียงมองคนที่ลมหายใจราวรินหลังน้ำตา ทำให้ผู้พบเห็นเศร้าใจโดยแท้

ไปเหล่าไท่จวินมีแวมตาสงสาร

สตรีวัยยี่สิบต้นๆ อีกคนก็หยิบผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา

แต่หญิงวัยกลางคนที่สวมเสื้อกั๊กยาวสีแดงกุหลาบแต่งดอกไม้และกระโปรงจับจีบสีทองเข้มกลับโยนถ้วยชาอย่างหงุดหงิด “ร้องไห้อะไรกัน คนยังไม่ไปก็ถูกเจ้าร้องไห้จนป่วยไข้! เข้ามาไม่พูดดีหน่อยรู้จักแต่ร้องไห้! เอาเจ้ามาทำอะไร! ข้าว่าเจ้าไม่ใช่ดาวนำโชค แต่เป็นหายนะ!”

“หายนะ” ฉีเมี่ยวน้อยใจจนแทบทนไม่ไหว นึกว่านางอยากร้องไห้หรืออย่างไร นางถูกทิ้งไว้ที่นั่นอย่างอธิบายไม่ได้ สิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือปัญหายุ่งเหยิง นางไม่ร้องไห้ได้หรือ

ความคิดเปลี่ยนไป ฉีเมี่ยวเริ่มร้องไห้เพื่อตนเองแล้ว

เหล่าไท่จวินพูดว่า “พอแล้ว เจ้าอย่าตำหนิภรรยาจาวเกอเออร์ ร้องไห้สักหน่อยเพื่อชะตาชีวิตของตนก็ไม่ผิดหรอก”

ฉีเมี่ยวใจเต้นตึกตัก หญิงสูงวัยท่านนี้พูดแทนนางใช่หรือไม่ เหตุใดฟังแล้วไม่สบอารมณ์ถึงเพียงนี้!

อานลู่โหวฮูหยินจางชื่อ¹¹ ฮีตฮัด “เหล่าไท่จวินพูดได้ไม่ผิด พอได้ยืนยันว่าต้องแต่งให้จาวเกอเออร์ นางก็รีบร้อนเดิน

---

¹¹ ชื่อ หมายถึง แซ่ เป็นคำเรียกต่อท้ายหญิงที่แต่งงานแล้ว

นำหน้าไปยมโลกสำรวจเส้นทางก่อนแล้วไม่ใช่หรือ ยามนี้
ร้องไห้เพราะตนเองตายไม่สำเร็จกรรมง!

ฉิเมียวโกรรจนแทบกระอักเลือด

คนเสียสติปากร้ายท่านนี้เป็นแม่แท้ๆ ของชื่อจื่อจิงหรือ
เหตุใดท่านางไม่เลี้ยงคำด้วยซ้ำ ซ้ำยังดูเหมือนแทบอยากให้
ชื่อจื่อไปตาย?

ในยามนี้เอง คนบนเตียงตั้งเปล่งเสียงแหบแห้งจากลำคอ
“ท่านแม่”

สตรีที่อยู่ด้านข้างพูดอย่างดีใจ “พีนแล้วๆ ชื่อจื่อพีน
แล้ว!” จากนั้นจับมือของฉิเมียวอย่างตื่นเต้น “น้องสะใภ้วางใจ
ชื่อจื่อเป็นคนดีสวรรค์คุ้มครอง จะต้องไม่เป็นไร”

น้องสะใภ้? ชื่อจื่ออยู่ลำดับที่สอง เห็นได้ชัดว่าข้างบนมี
พี่ชายคนโตในอนุภรรยา

จางชื่อโหม้มัวแต่ไม่ได้ตื่นเต้นดีใจกระตือรือร้นมากนัก
เช่นเดียวกับเหล่าไท่จวินที่ยังคงนั่งตัวตรงบนเก้าอี้กลม พูด

อย่างไม่ร้อนไม่หนาว “จาวเกอเออร์ฟื้นแล้ว? รีบดูภรรยาเจ้า
เถอะ รู้จักหน้าค่าตากันก่อน อนาคตจะได้สนิทสนมกันไว้”

พูดเหมือนขอเพียงเขาสนใจ นางก็จะ ‘ส่ง’ ฉีเมี่ยวลงไป
เป็นเพื่อนทันที

ฉีเมี่ยวมองแม่สามีกับเหล่าไท่จวินอย่างแปลกใจ ชื่อจื่อ
ไม่เป็นที่ชื่นชอบถึงเพียงนี้ ทั้งสองคนทำราวกับแทบอยากจะให้
เขาตายหรือ

ไปชื่อวินราวกับไม่ได้ยินคำพูดเสียดสีเยาะเย้ยของ
มารดา เขาเพียงหรีดา มองฉีเมี่ยวอย่างไม่คุ้นเคยกับแสงสว่าง
เอื้อมมือออกมาหานาง

ฉีเมี่ยวย่อตัวนั่งข้างเตียง จับมือของเขาอย่างอึดอัดอยู่
บ้าง เมื่อทั้งสองจับมือกัน ฉีเมี่ยวรู้สึกเพียงศีรษะอื้ออึงไปหมด
เส้นประสาทในหัวราวกับถูกเข็มทิ่มแทง แสงเงาห มุนวน
ตรงหน้า

ข้างหูเป็นเสียงทุ้มต่ำแหบแห้งของไปชื่อวิน “เจ้ายังจะมา
ที่นี่”

นี่กว่าผู้ใดก็ชอบมาหรือ!

หัวใจของนางกริตรี่อง แต่จิตสำนึกกลับค่อยๆ เลื่อนราง ก่อนที่จะหมดสติ นางได้ยินเสียงตะโกนอย่างตื่นตระหนก

“มาเร็วเข้า ชื่อจื่อฮูหยินโสภกเส้าจันเป็นลมไปแล้ว!”

ฉีเมี่ยวฝั้น ในภวังค์นางเดินอยู่ในสวนดอกไม้บานสะพรั่ง งดงาม อากาศโชยกลิ่นหอมสดชื่นอ่อนๆ บอกไม่ได้ว่าเป็นกลิ่น ดอกไม้หรือผลไม้ สรุปลแล้วเบาบางทั้งไม่ฉุนและทำให้ได้กลิ่น แล้วอดสูดหายใจลึกไม่ได้

นางยกชายกระบโปรงชุดเจ้าสาวสีแดงเข้มสาวทำว้างไป ข้างหน้า ไล่ตามผีเท้าของบุรุษชุดขาวผู้หนึ่ง ตะโกนว่า “อาจาว รีบกลับมา!”

แต่คนผู้นั้นกลับเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ไม่ฟังเสียงเรียกของนาง ด้วยซ้ำ

ดอกไม้รอบด้านถูกพายุหมุนพัดปลิวว่อน ก่อตัวเป็นเกลียวคลื่นพุ่งตรงมาบนร่างนาง นางถูกพัดขึ้นไปบนท้องฟ้า

อย่างรุนแรง มองดูกลีบดอกไม้สีสันหลากหลายบิดเกลียว
หลังไหลเข้าสู่หน้าอกของนาง ไหลไปสู่แขนขาและกระดูก

นางตะโกนเสียงดัง ตกใจตื่นขึ้น ยามนี้นางปวดหัวแทบ
แตก ในหัวมีความทรงจำบางอย่างที่ไม่ใช่ของนางเพิ่มขึ้นมา
ในอากาศมีกลิ่นหอมกรุ่นอ่อนๆ จากในความฝัน สิ่งที่เห็นกลับ
เป็นใบหน้าเจ็บป่วยอ่อนแอ

นี่คือไปซื้อจื่อ สามปีที่เพิ่งแต่งงานของนางไม่ใช่หรือ

“เจ้าตื่นแล้ว” ไปซื้อวินอ่อนแอยิ่งนัก มองนางด้วยสายตา
นากลัว

อย่างไรเสียฉันเฝ้ายาก็ไม่เคยนอนเตียงเดียวกับบุรุษ
เวลานี้กลับฟื้นมาโดยมีคนอยู่ตรงหน้าอย่างกะทันหัน คนผู้นี้
ซุบผอมจนรูปร่างหน้าตาเปลี่ยนไป ซ้ำยังมองนางด้วยสายตา
แปลกๆ ...

นางตกใจจนใจเต้นรัว ยิ้มเกร็งๆ ให้เขาพลาถพูดว่า
“อรุณสวัสดิ์ ซื่อจื่อ”

ไปซื้อวันมูมปากกระตุก เหมือนจะโค้งเป็นรอยยิ้ม เสียงแหบแห้งเอ่ย “อรุณสวัสดิ์” จากนั้นขยับตัวเข้าไปใกล้ฉีเมี่ยว อย่างยากลำบาก

สองคนนอนอยู่บนหมอนผ้าปักลายลูกเต๋มบ้าน-
หลานเต็มเมืองใบเดียวกัน ตะแคงข้างหันหน้าเข้าหากัน ผมยาว
แผ่อยู่บนหมอน เห็นไปซื้อวันเข้ามาใกล้ ปลายจมูกแทบจะแตะ
นางแล้ว

...จู่ๆ เข้าใกล้ถึงเพียงนี้จะทำอะไร เราสองคนสนิทกันถึง
ขั้นนี้หรือ

ฉีเมี่ยวถอยหลังอย่างหวัดใจ

ไปซื้อวันกลับสุดหายใจ “เจ้าหอมนัก”

จะป่วยตายแล้วไม่ใช่หรือ ทำทางบ้ากามเช่นนี้มันอะไร
กัน แม้นางจะเป็นภรรยาที่เฟื่องเต่งงาน (แก้เคล็ด) ของเขา แต่
ร่างกายเขาเป็นเช่นนี้แล้ว ยังคิดจะสูดกลิ่นบนร่างนางว่าหอม
หรือไม่ เห็นได้ชัดว่าในยามที่ไม่ป่วยก็มีใช้คนดีอะไร

ความประทับใจที่มีต่อไปซื้อจื่อลดลงฮวบฮาบ

ฉีเมี้ยวถอยหลังอีกหน่อย ในลมหายใจได้กลิ่นหอม
ดอกไม้อ่อนๆ เช่นในความฝัน ปากพูดอย่างเกรงใจ “จริงหรือ
ข้าไม่รู้สักเลย”

ไปซื้อ^{*}วินมอญใบหางดงามบอบบางของฉีเมี้ยว
อดขบขันไม่ได้

แม้นางไม่เปลี่ยนสีหน้ามากนัก แต่มุมปากเม้มเล็กน้อย
เสียงแผ่งความเป็นซาเบาบาง เห็นได้ชัดว่านางไม่พอใจเขา
เกรงว่ากำลังตำหนิเขาอีกด้วย

นางยังคงน่ารักเช่นเดิม เหมือนในวันที่เขารักสักซึ่ง

ตรงหน้าไปซื้อ^{*}วินปรากฏอีกภาพหนึ่ง

จนโหวตถูกไฟไหม้กลิ่นกิน คนของสำนักดับเพลิงกับ
กองกำลังพิทักษ์เมืองข้างนอกบุกเข้ามาไม่ได้ด้วยซ้ำ วิญญาณที่
ไม่ไปสุดไปเกิดของเขาลอยเข้าเรือนในอย่างร้อนใจ กลับเห็น
ฉีเมี้ยวที่เสียโฉมรูปร่างซุบซิดในยามนั้นใช้ผ้าไหมรัดคอไปชิมู๋
อย่างรุนแรง มองศพพ่อแม่สามีและคนอื่นๆ ในลานบ้าน พึมพำ
อย่างสิ้นหวัง “อาจาว ข้าแก้แค้นให้ท่านแล้ว”

หลังจากแน่ใจว่าไปซีมูตายแล้ว นางก็พาดผ้าไหมยาวไว้บนข้อพับ หันหลังพุ่งเข้าห้องหลักที่ลูกไหม้อย่างห้าวหาญ ปล່อยให้เปลวไฟกลืนกินนาง

แม้เขาอยากกอดนางไว้เพื่อชดชวางนางเพียงใด แต่ยามนั้นเขาเป็นเพียงวิญญาณที่ได้แต่มอง เมื่อเขาตายไปภรรยาของเขาถูกน้องชายคนดีของเขาพุดจาทะเลมเอาเปรียบอย่างไร ลูกของเขาถูกอานลู่โหวฮูหยินโยนลงบ่อน้ำอย่างไร... สุดท้ายยังต้องมองภรรยารักของเขาสูญเสียลูกชายและแก้แค้นให้เขาอย่างสิ้นหวังก่อนเดินสู่เส้นทางแห่งความตาย

เขาก็เดินตามเข้าทะเลเพลิง รู้สึกถึงไฟไหม้แผดเผาวิญญาณตามใจปรารถนา

แต่เมื่อได้สติอีกครั้ง เขากลับนอนอยู่บนเตียงนี้ เห็นเหตุการณ์ที่ไม่อาจลืมเลือนในความทรงจำ สตรีที่เขารักลึกซึ้งสวมชุดเจ้าสาวเดินมาข้างเตียงเขา

เขานึกว่านั่นคือภาพหลอนจึงยื่นมือไปหานาง

เมื่อนางจับมือของเขาก็วูบหมดสติ ก่อนจะถูกอานลู่โหวฮูหยินมารดาของเขาส่งคนอุ้มขึ้นเตียงด้วยเจตนาร้าย ให้เขา

สัมผัสใบหน้าของนางอย่างล่ำพองใจ ในที่สุดไปซื้อวินก็เข้าใจว่า
สวรรค์มีเมตตาต่อเขา ให้เขากลับสู่ปีที่เขาอายุยี่สิบปี ให้นาง
ผู้บริสุทธิ์ผู้ผ่องนุ่มนวลอ่อนโยนกลับสู่ข้างกายเขา

สายลมพัดหวนในใจไปซื้อวิน แต่ในฐานะคนที่ป่วยนาน
แรมปีผอมเหมือนศพแห้ง ต่อให้ยี้มไย้มก็หนักล้าเหมือนผี
ไม่ต้องพูดถึงยามที่ความรู้สึกของเขาซบซ้อนเช่นนี้?

ฉีเมื่อยมองสีหน้าากล้าที่บิดเบี้ยวซบซ้อนของไปซื้อวิน
เพียงตกใจตัวสั่นจนลุกขึ้น

แต่เจ้าผู้นี้ล้มว่าตนเองถอยถึงข้างเตียงแล้ว เมื่อลุกขึ้นหัว
ก็ชนกับช่องแกะสลักลายฉลุรูปจันทร์เสี้ยวของเตียงป่าปู้พอดีจน
เกิดเสียงดังลั่น

“โอ๊ย!” ฉีเมื่อยกลับขึ้นไปบนเตียง คลึงตรงนั้นที่กระแทก
ถ้านาคตสมองนี้ของนางโง่ ไม่รู้ควรโทษการกระแทกอย่าง
กล้าหาญของเจ้าของร่างเดิม หรือโทษการกระแทกอย่าง
ซุ่มซ่ามของตน

เพียงแต่นึกไม่ถึงว่า ‘เจ้าซีโรค’ ข้างกายนางกังวลยิ่งกว่า
นางเสียอีก รีบยกมือคลึงหัวของนางอย่างล่ำบาก น้ำเสียงแผ่ว

ด้วยความร้อใจ สีหน้าบิดเบี้ยวราวกับวิญญาณร้าย “เมียว เออร์ เป็นอย่างไรบ้าง เจ็บหรือไม่”

หรือว่าเจ้าของร่างเดิมกับชื่อจื่อผู้นี้รู้จักกันมาก่อน?

สมัยโบราณนี้เรียกว่าอะไรนะ ลักลอบคบกัน?

แต่ค้นหาความทรงจำโดยละเอียดก็หาเศษเสี้ยวเกี่ยวกับคนผู้นี้ไม่เจอแม้แต่น้อย หรือว่าความทรงจำของนางไม่สมบูรณ์?

ฉิเมียวสับสนอยู่บ้าง สายหน้า “ไม่เป็นไรๆ ท่านรีบนอนลง” ประคองเขานอนลง จากนั้นคลั่งตรงจุดกระแทกบริเวณท้ายทอย แต่จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าบนหน้าผากนางน่าจะมีบาดแผล คราวนี้เกรงว่าจะยิ่งบวม อีกทั้งจะเลือดคั่งเขียวม่วง

นางปล่อยมวดยผมแล้ว บาดแผลตรงหน้าผากนั้นคงไม่อาจซ่อน? ถ้าชื่อจื่อเห็นเข้า เกรงว่าคงไม่สบายใจ...

ฉิเมียวจึงลงพื้น เดินไปนั่งบนม้านั่งริมหน้าต่าง หยิบหวีครึ่งวงกลมส่องกระจกทองแดงแกล้งทำเป็นหวีผม แต่พบว่ารอยบวมบนหน้าผากหายไปอย่างมหัศจรรย์!

ฉีเมียวใจเย็นไม่ลงแล้ว โนมตัวเข้าใกล้กระจกเพื่อมอง
อย่างละเอียด

จริงด้วย แผลนั้นหายไปแล้ว หน้าผากเกลี้ยงเกลา
เหมือนก่อน รวากับไม่เคยได้รับบาดเจ็บด้วยซ้ำ อีกทั้งระหว่าง
เคลื่อนไหว บนร่างกายนางมีกลิ่นดอกไม้อ่อนๆ โขยออกมา
เหมือนในความฝัน!

นางใจเต้นรัว มั่นใจว่าเมื่อวานที่เพิ่งมาแผลบนศีรษะนั้น
สาหัส อย่างไม่เสียเจ้าของร่างเดิมตั้งใจฆ่าตัวตายจึงพุ่งชน
กำแพงสุดชีวิต ยามนี้นางสืบทอดความทรงจำของเจ้าของ
ร่างเดิม ย่อมจำได้ว่ายามนั้นเจ้าของร่างเดิมถูกมารดาเลี้ยง
กับบิดาผู้ให้กำเนิดบีบบังคับจนสิ้นหวังอย่างไร อีกทั้งในเมื่อ
นางมาถึงที่นี่ได้ ก็เห็นได้ชัดว่าเจ้าของร่างเดิมตายเพราะอาการ
บาดเจ็บนั้นจริงๆ

แผลกระแทกที่ถึงตายได้กลับกลายเป็นว่านอนหลับสัก
ตื่นก็หายดีแล้ว?!

ฉันเฝ้านิ่งอึ้งมองไปหน้าเพริศแพรวแต่แปลกหน้าใน
กระจกทองแดง ความรู้สึกแปลกประหลาดเช่นนั้นป็นป้ายสู่
สันหลังอีกครั้ง กระตุ้นให้ขุ่นลุกทั่วสันหลัง

ภายหลังไม่ยอกส่องกระจกแล้ว!

ฉันเฝ้าลุกขึ้น แต่เห็นไปชื่อวันกำลังมองนางเงียบ ๆ
สายตาเต็มไปด้วยความหมายลึกซึ้ง ทำให้สันหลังเย็นวาว
เช่นเดียวกัน

นางมีความอาฆาตพยาบาทอะไรกับโลกนี้กันแน่!

ไปชื่อวันเห็นนางยืนหนึ่งเงียบอยู่ข้างโต๊ะเครื่องแป้งก็
พยายามปลอมโยน เพียงแต่ระหว่างเขาป่วยนั้นเสียงแหบแห้ง
ซ้ายังหอบหายใจอยู่บ้าง เอ่ยปากทีก็แหบพรวา ยิ่งเพิ่มความรู้สึก
อึมครึม “เมื่อคืนเหล่าไท่จวินบอกว่า สาวใช้และหญิงรับใช้ก็
เป็นลูกมีพ่อแม่ อย่าได้ส่งต่อโรคภัยไข้เจ็บให้พวกเขาจึงให้
พวกเขาอยู่ห่างจากพวกเราหน่อย อีกเดี๋ยวลให้พวกเรากลับไป
เรือนชั้นหยวน”

ไม่ให้คนรับใช้ กลับปล่อยไปตามยถากรรมหรือ

บทที่ 3 พิษ

เมื่อคืนก็รู้สึกว่เหล่าไท่จวินกับอานลู่โหวฮุฮินแปลกอยู่บ้าง ดูเหมือนไม่ใส่ใจความเป็นความตายของไป๋ซือวันด้วยซ้ำ บัดนี้สถานการณ์ปัจจุบันกลับยืนยันันความคิดเช่นนี้

มองคนป่วยหนักแล้วฉีเมี่ยวอดสงสารไม่ได้

แม้นางถูกทิ้งไว้ในปัญหายุ่งเหยิง ดีร้ายร่างกายก็แข็งแรง แต่เขาล่ะ เกรงว่าคงอยู่บนโลกนี้อีกไม่นาน ยังถูกย่ำแท้งๆ และมารดาผู้ให้กำเนิดของตนรังเกียจเช่นนี้ คิดว่ระหว่างที่เขาป่วยเป็นเวลานาน คนในครอบครัวคงรำคาญเช่นกัน

ได้พบกันนับเป็นวาสนา ดีร้ายนางก็ควรจะดีกับคนที่ใกล้จะลาโลกผู้นี้มากขึ้นหน่อย

“ไต้ งั้นพวกเรากลับเรือนชินหยวน ดูสิริมฝีปากของท่านแห้งหมดแล้ว ขำรินน้ำให้ท่านก่อน อีกเดี๋ยวกเราค่อยไป”

ฉีเมี่ยวหันหลังไปรินน้ำ

นางอ่อนโยนรู้ความเช่นเดียวกับเมื่อก่อน มองเงา
ด้านหลังอรชรอันอ่อนแอของนาง ไปซื้อวินิโจอ่อนยวบ คิดเพียง
อยากปกป้องนางให้ดี ไม่ให้นางประสบกับความสิ้นหวังใน
ชาติก่อนอีก

ขณะที่คิดเช่นนี้ กลับได้ยินห้องข้างนอกแว่วเสียงสูง
แหลมของเครื่องลายครามแตกกะทันหัน

“เมี่ยวเออร์ เป็นอะไรไป!” ไปซื้อวินิโจัยันจะลุกขึ้น

“ไม่เป็นไรๆ ข้าเพียงพลั้งมือทำถ้วยชาหล่นแตก”

ฉีเมี่ยวหนึ่งยองบนพื้น นิ่งอึ้งมองแผลบนปลายนิ้วที่
หายสนิทอย่างรวดเร็ว ชั่วครู่เดียวก็รู้สึกไม่สบายไปทั้งตัว

นี่คืออะไร ทักษะพิเศษ? ความเป็นจริงที่เกินกว่าความรู้
ความเข้าใจของนางมาอยู่ตรงหน้า ความเจ็บปวดจากการที่
เศษเครื่องลายครามบาดนิ้วมือไม่ใช่ของปลอมอย่างแน่นอน
มองบาดแผลหายสนิทด้วยความเร็วที่เห็นได้ด้วยตาเปล่าก็เป็น
ของจริง

อีกทั้งที่แปลกที่สุดคือนางรู้สึกว่าการเลือดของนางมีกลิ่นหอม!

เหลวไหลทั้งเพ! นางไม่ใช่เซียงเพย¹² เสียหน่อย!

ฉีเมี่ยวมีอัสันหีบเศษเครื่องลายครามขึ้นมา หักใจกรีดบนแขนซ้ายก็พบกับความเจ็บปวดอย่างยิ่ง เลือดไหลออกมา นางรู้สึกว่าการกลิ่นดอกไม้ไม่อ่อนๆ เช่นนั้นรุนแรงขึ้นเล็กน้อย จากนั้นบาดแผลก็ค่อยๆ หายสนิทภายใต้ความชุ่มชื้นของเลือด สุดท้ายเหลือเพียงคราบเลือดแห้งกรัง กลิ่นหอมจางลง

ครั้นแต่น้ำนิดหน่อยเซ็ดคราบเลือดออก ผิวฉนวนเนียนเหมือนก่อน!

ฉีเมี่ยววงงัน นิ่งนิ่งอึ้งบนพื้น เลือดของนางมีผลในการรักษา ชั่วข้ามคืนบนร่างก็มีกลิ่นหอม

เรื่องนี้ถ้าถูกผู้อื่นรู้เข้า นางคงต้องเป็น ‘คนขายเลือด’ ที่ถูกจับไปถ่ายเลือด!

---

¹² เซียงเพย หนึ่งในพระชายาของฮ่องเต้เฉียนหลงผู้มีกลิ่นกายหอมหวาน

“เมียวเออร์ เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” ไปซื้อวันผู้ที่นั่งลงพื้น
อย่างยากลำบาก มือค้ำโต๊ะ สองขาสนั่นทึ่มไม่หยุด ร่างกายที่
ผอมแห้งหุ้มกระดูกเหมือนจะล้มลงได้ทุกเมื่อ

ฉีเมียวกลัวเขาล้มกระดูกหักเหลือเกิน เพราะเขาผอม
มากจริงๆ

นางรีบไปประคองเขานั่งลง “ข้าไม่เป็นไร สิ่งที่เป็นคือ
ถั่วชชา”

“ข้าเห็นเจ้านั่งอยู่ตรงนั้นไม่ขยับเขยื้อน จับมือใช่
หรือไม่” คำว่ามีของนางมาตรวจดู กลับเห็นสลิปนิ้วเรียวยาวดู
หยกขาว ไม่เจ็บบาดแผลแม้แต่น้อย

ไปซื้อวันโล่งใจ ยามนี้ถึงพบว่าตนเองตกใจจนเหงื่อท่วม
สันหลัง

“ท่านดูสิ ข้าสบายดี”

“นั่นเหตุใดเจ้าถึงนั่งอยู่ไม่ขยับเขยื้อน”

“ข้า... นั้นข้าสงบนิ่งไว้อาลัยให้ถั่วชชา”

ไปซื้อวัน...

ฉีเมี่ยวไปรินน้ำให้ไปซื้อวัน แต่น้ำที่มีอยู่เป็นน้ำเย็น นางจึงออกไปเรียกคนเพื่อขอน้ำร้อน สาวใช้น้อยทำเป็น มองข้าม ไม่เพียงไม่บอกว่าจะไปจัดเตรียมให้หรือไม่ แต่ยัง ทำตัวไร้มารยาท ร้อง “เฮอะ” แล้วก็ไป

รู้ดีว่านั่นคือความตั้งใจของเหล่าไท่จวินกับอานลู่โหว ฮูหยิน ฉีเมี่ยวยอมไม่มีทางเลือกอื่น เพียงให้ไปซื้อวันต้มน้ำ เล็กน้อยให้ชุ่มคอ วางถ้วยแล้วพูดว่า “พวกเรากลับเรือน ชื่นหยวนไปเตรียมน้ำอุ่นค่อยดื่ม น้ำเย็นลงท้องยังต้องใช้ ความร้อนจากร่างกายของตัวเองไปอุ่นมัน เลี้ยงไม่ได้ที่จะป่วยเพราะต้มน้ำ”

“ได้” ไปซื้อวันอบอุ่นในใจ สำหรับฉีเมี่ยว ที่จริงเขานับเป็นคนแปลกหน้า แต่นางมีจิตใจที่ดีงาม ใส่ใจผู้อื่นอย่าง ไม่ขาดตกบกพร่อง

ฉีเมี่ยวไปข้างนอกสั่งคนเตรียมแก้ว

ไปซื้อวันกลับมาดมกลิ่นด้านหลังของนางเหมือนคิดอะไรอยู่

เขารู้ว่าร่างกายของตนจะอยู่ได้ไม่กี่ปี คำนวณโดย
ละเอียด เขายังมีชีวิตอีกสี่ปีครึ่ง

ถ้าเขาตายไป แล้วนางล่ะ?

เดินบนเส้นทางชีวิตชาติก่อนต่อไป? มองสามีตายจาก
บรรดาศักดิ์ตกอยู่ในมือของไป๋ซีมู่ นางที่ไร้ครอบครัวฝ่ายหญิง
สนับสนุนถูกพี่น้องสะใภ้กีดกันถูกแม่สามีกลั่นแกล้ง เลี้ยง
ลูกชายของทั้งสองโดยใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว ถูกน้องชายสามี
จ้องจะข่มเหง ซ้ำยังเห็นแม่สามีฆ่าลูกของตนเองกับตา สุดท้าย
ก้าวสู่เส้นทางแห่งการแก้แค้น สูญเสียจิตใจจึงามบริสุทธ์ดั้งเดิม
ตายไปอย่างน่าเวทนา?

เส้นทางเช่นนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็จะไม่ปล่อยให้นางเดิน
ไปอีกครั้ง! แต่อย่างไรเขาก็ไม่อาจควบคุมความยืนยาวของชีวิต
ได้

สิ่งเดียวที่เขาทำได้คือวางแผนอนาคตที่ดีให้นาง
พยายามหาทางออกให้นางในช่วงชีวิตที่จำกัด พยายามปฏิบัติ
ต่อนางอย่างดีในช่วงเวลาที่เหลืออยู่

“ชื่อจื่อ ท่านยืนขึ้นได้หรือไม่ เมื่อครูเข้าไปข้างนอกสังคนเตรียมเกี่ยวแต่ไม่มีคนสนใจเข้า” คราวนี้ฉีเมี่ยวข่มกลั้นอารมณ์โกรธเต็มท้อง เห็นไปชื่อวินที่ซุบผอมก็รู้สึกว่าเขา น่าสงสารอย่างยิ่ง ดึงแขนเสื้อของเขาอย่างอ่อนโยนพูดว่า “หรือไม่เข้าพกเก้าอี้ไม้พับได้ ให้ข้าประคองท่านเดินกลับไปเถอะเหนื่อยแล้วพวกเราก็นั่งพักสักหน่อย”

“ได้” ไปชื่อวินพยักหน้าอีกครั้ง ยิ้มให้นาง

ฉีเมี่ยวรู้สึกอีกครั้งว่าสีหน้าของชื่อจื่อหน้ากลัวเล็กน้อย

หาเก้าอี้ไม้พับตัวเล็กได้แล้วก็สะพายไว้ จากนั้นหยิบเสื้อคลุมยาวที่พาดอยู่บนฉากบังลมสวมให้ไปชื่อวิน ประคองเขาลุกขึ้น

สองคนออกจากห้องนอน เลียบตามระเบียบทางเดินขึ้นสู่ทางเดินเชื่อมเรือน เพิ่งเลี้ยวออกจากประตูพระจันทร์ สองขาที่สั่นเทิ้มของไปชื่อวินก็เริ่มค้ำยันน้ำหนักของตนไม่ไหว ฉีเมี่ยวมุดไปไต่รักแร้เขาเสียเลย ใช้ร่างกายค้ำยันเขา เพิ่งออกจากเรือนจันทน์สองคนก็เห็ง้ออกท่ามกลาง

ไปชื่อวินอ่อนแรง ฉีเมี่ยวเหน็ดเหนื่อย

อากาศเดือนห้า บอกหนาวไม่หนาวบอกร้อนไม่ร้อน
การประคองบุรุษที่สูงใหญ่กว่านางมาก แม้ผอมหนังหุ้มกระดูก
แต่ยังหนักอย่างยิ่ง

ฉวีเมียวประคองเขาหนึ่งพัก ตนเองอยู่ข้างๆ ใช้แขนเสื้อ
พัดลม

สัมภาระของนางทั้งหมดอยู่ในห้องหอบเรือขึ้นหยวน
ซำยังไม่มีสาวใช้ข้างกาย บนร่างยังคงสวมชุดเจ้าสาวเมื่อวาน
ขับให้นางผิวขาวกระจ่างใสสองแก้มแดงเปลงปลั่ง นั่งอยู่ตรงนี้
ยังได้กลิ่นดอกไม้เย็นสดชื่นระรวยบนร่างนาง

ไปซื้อวันมองนางอย่างเคลิบเคลิ้ม

ไปชิมูที่เข้ามาตรงหน้าก็ค่อยๆ หยุดผีเท้า เหม่อมอง
ใบหน้าด้านข้างอันงดงามของฉวีเมียว

“พี่สะใภ้รอง” ไปชิมูเดินเข้ามาใกล้ “พี่รองสุขภาพดีขึ้น
บ้างหรือไม่ พี่สะใภ้รองเป็นคนนำโชคโดยแท้ เมื่อนางมาท่านก็ดี
ขึ้นทันที”

ไปซื้อวันยิ้มแยมิ่งเจียบ

“เดี๋ยวต้องยกน้ำชาแล้ว พี่สะใภ้รอกกับพี่รองกลับไปก่อนดีกว่า”

ยกน้ำชา?

นางลืมเรื่องใหญ่เพียงนี้ได้อย่างไร

ฉิเมียวก็มองไปซีอวิน

อุตสาห์เดินถึงตรงนี้ ให้ไปซีอวินเดินกลับไปอีก? ยิ่งกว่านั้นนางเห็นเหล่าไท่จวินกับแม่สามีของนางไม่ชอบไปซีอวินเช่นนี้ ในใจนางไม่พอใจอย่างยิ่งโดยแท้ ยกน้ำชาให้คนพวกนี้? ไม่ต้องหรอก

“ขอบคุณน้องสามที่เตือน” ฉิเมียวยิ้มพูด “เพียงแต่พี่รองของเจ้าสุขภาพไม่ดีเจ้าเองก็รู้ ข้าเองไม่วางใจให้คนนอกดูแลรับใช้ เกรงว่าเขาก็คงไม่ชอบที่ที่คนเยอะ นี่น้องสามจะไปทางเหล่าไท่จวินพอดีกระมัง เช่นนั้นรบกวนแจ้งแทนข้า บอกว่าข้าดูแลเขาก่อนแล้วค่อยไป”

ในคำพูดของนางปกป้องไปซีอวินอย่างไม่ปิดบัง หรือว่าเมื่อคืนพวกเขา...

เป็นไปไม่ได้ เขารู้ว่ายามนี้ไปซื้อวันเย็นไม่มั่นคงด้วยซ้ำ
เรื่องพวกนั้นไม่ยิ่งเปลืองกำลังกายหรือ เช่นนี้อธิบายได้เพียงว่า
ฉีเมียวเป็นสตรีที่ปกป้องสามีอย่างยิ่ง

ไปซื้อมุมมองนางด้วยแววตาอ่อนโยน พยักหน้าพูดว่า
“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าจะรายงานแทนพี่สะใภ้รอง เพียงแต่ข้า
คิดว่าเตรียมเกี่ยวกลับไปน่าจะดีกว่า พี่รองสุขภาพไม่ดี ถ้าจะ
ออกกำลังกายเดินสักพักก็พอแล้ว แต่อย่าให้เหนื่อย วันหน้า
ร่างกายดีขึ้นหน่อย ค่อยเป็นค่อยไปก็ได้”

ไปซื้อวันอยากปฏิเสธยิ่งนัก

ฉีเมียวกลับยิ้มพูดก่อนที่ไปซื้อวันจะเอ่ยปาก “เช่นนั้นก็
ดี”

หญิงงามเผยยิ้ม ไปซื้อมุมมองจนวิญญูณขาดไปครึ่งหนึ่ง
ทันที รู้สึกเพียงเหตุใดกลิ่นดอกไม้ในอากาศหอมเย็นสดชื่น
เช่นนี้ ไปเรียกคนเตรียมเกี่ยวอย่างกระตือรือร้น

ไม่นาน หญิงรับใช้ตัวสูงใหญ่แข็งแรงก็หามเกี่ยวไม้ไผ่มา

ฉิเมื่อพบกับไปซีมู่คนละข้างซ้ายขวาประคองไปซีอวีนลุก
ขึ้น

เมื่อเข้าไปใกล้ยิ่งรู้สึกว่านางหอมกรุ่นไปทั้งตัว กลิ่นนั้นบอก
ไม่ถูกว่าเป็นกลิ่นดอกไม้อะไร แต่หอมกว่าน้ำค้ำดอกไม้ขวดละ
ห้าสิบตำลึงที่ร้านค้ำแบ่งชาติเสียอีก

นั่งเกี้ยวไม้ไผ่ที่ศัตรูเรียกมาได้ง่ายๆ ไปซีอวีนหลับตาพัก
ความคิด สีหน้าสงบนิ่ง

ฉิเมื่อวไม่อยากพูดเช่นกัน อย่งไรเสียก็ไม่คุ่นเคยกับ
ไปซีมู่ ทำเพียงกล่าวขอบคุณส่งแขก

ผู้ใดจะรู้ว่าจัดให้ไปซีอวีนอยู่ในห้องนอน ถึงลานบ้านแล้ว
ยังสั่งการคนรับใช้ไม่ได้ ปกติสาวใช้ในเรือนชั้นหยวนไม่ขาด
แม้แต่คนเดียว ทว่าแต่ละคนมีเรื่องของตนให้ทำ นางสั่งก็ไม่มี
คนได้ยิน

ยามนี้ไปซีอวีนหิวข้าวหิวน้ำ...

ฉิเมื่อวโมโหจนนั่งลงข้างเตียง ความีอของเขาไปพูดไป
“ข้ารู้วิชาแพทย์เล็กน้อย เดี่ยวจะดูให้ท่านหน่อย ท่านก็เห็นว่า

คนพวกนั้นข้างนอกเป็นอย่างไร ข้าเรียกใช้พวกเขาไม่ขยับ ก็ไม่อาจลงโทษด้วยซ้ำ เดิมทีนี่กว่าสิ่งที่เหล่าไท่จวินพูดคือเรือนจิ้นชิว นึกไม่ถึงว่าทางนี้ก็เป็นอย่างนี้...เกรงว่าพวกเขาคงไม่เชิญหมอให้ เดิมพันของลำค่าไ้บั้นร่าง ‘ดาวนำโชค’ เช่นข้านี้ กระมัง” โชคดีที่นางเป็นหมอยาจีน มิฉะนั้นคราวนี้ไม่เท่ากับหลับหูหลับตาทำ?

ขณะที่พูด นิ้วหยกของนางวางบนตำแหน่งเส้นชีพจรของเขาแล้ว ไปซื้อวิ่นมองนางเงียบๆ แต่รู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง

ฉีเมี่ยวมีนิสัยอ่อนโยนเขินอาย เชี่ยวชาญด้านเย็บปักถักร้อย แต่ไม่ได้มีความรู้ด้านประพันธ์มากนัก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงวิชาแพทย์ บัดนี้สตรีตัวเล็กตรงหน้าเขากลับจับชีพจรให้เขาเป็นตุเป็นตะ อีกทั้งสีหน้าสงบนิ่ง เชี่ยวชาญจนผู้ป่วยมองไม่เห็นความไม่เหมาะสมแต่อย่างใด

นางยังเป็นนาง แต่ก็ไม่ค่อยเหมือนเดิม!

ไปซื้อวิ่นรู้สึกสับสน ชั่วขณะไม่อาจเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น หรือเขาไม่ได้กลับสู่อดีต? งั้นทุกอย่างนี้ควรอธิบายอย่างไร

ทางฉีเมี่ยวนี่หลังจากตรวจสอบสองมือของเขา และ
ตรวจสอบหนังตากับฝ่าลื่นแล้วก็ห่มผ้าห่มแพรปักลายนูน
บางเบาให้เขา

มองเขาอย่างจนปัญญาถอนใจพูดว่า “ชื่อจื่อ ท่าน
ล่วงเกินผู้ใดกันแน่”

ไปชื่อวันได้สติ มองนางเงียบๆ

ฉีเมี่ยวไม่พูดอ้อมค้อมอีก “ท่านป่วยเรื้อรัง ห่าอวัยวะตัน
หกอวัยวะกลวง¹³ เสียหายทั้งหมด ไม่ใช่อาการของโรคบางชนิด
ธรรมดา แต่เป็นการถูกพิษ”

“ถูกพิษ?” ไปชื่อวันพึมพำอย่างตื่นตะลึง นี่คือนี่ที่
ชาติก่อนเขาไม่รู้

แต่หวนนึกสักหน่อยก็มีใช่ว่าเป็นไปไม่ได้

---

¹³ ห่าอวัยวะตัน ได้แก่ หัวใจ ปอด ม้าม ตับ และไต ส่วนหกอวัยวะกลวง ได้แก่
ถุงน้ำดี กระเพาะอาหาร ลำไส้ใหญ่ ลำไส้เล็ก กระเพาะปัสสาวะ และชานเจียว
(ท่อลำเลียง)

“ถูกพิษ แต่ไม่รู้ว่าเป็นพิษอะไร” นางก็ไม่ใช้หมอเทวดา
อีกทั้งที่นี้ไม่อาจเจาะเลือดตรวจสอบ ดูจากสภาพชีพจรอาการ
ของโรคนี้เพียงอวัยวะภายในช่องท้องของเขาเสียหายทั้งหมด
คล้ายกับความอ่อนเพลียที่เกิดจากนอนป่วยเรื้อรังเป็นเวลานาน

วิชาแพทย์สมัยโบราณมาถึงยุคปัจจุบันก็สูญหายไปมาก
แล้ว บางทียุคนี้ยังมีพิษประหลาดอะไรที่นางไม่รู้ชื่อ สามารถ
กล่อมระบบประสาทให้คนเคลื่อนไหวชักช้าความคิดอ่อนเพลีย
ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ดวงตาเรื้อรัง

แต่ไหนแต่ไรสภาพร่างกายคนเราเกิดขึ้นจากการสะสม
อย่างต่อเนื่อง คนที่เดิมที่ไม่ป่วยไปกินยาเหมือนคนป่วย
หลายปีผ่านไปจะไม่กลายเป็นเช่นไปซื้อวันนี้หรือ

เขาล่วงเกินผู้ใดกันแน่ อีกฝ่ายถึงต้องทำร้ายเขาเช่นนี้!

บทที่ 4 เพื่อเจ้า

ขณะที่ส่งสารเขา เมื่อคิดว่าตนเองกำลังแบกรับป้ายสินค้าของคนผู้นี้ ฉีเมี่ยวก็รู้สึกเศร้าใจไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว

“ไม่เป็นไร เรื่องนี้เจ้าอย่าไปพูดข้างนอก” ไปซือวินพึงหมอนนี้อย่างเหนียวแน่น พุดเสียงแหบแห้ง “ข้ามีปัญหาเช่นนี้ตั้งแต่เด็ก ออกไปข้างนอกน้อยครั้ง คนที่ติดต่อนอกจากคนไม่กี่ตระกูลที่คบกับท่านพ่อมาหลายชั่วคน ที่เหลือก็ไม่มี การติดต่อโดยไม่จำเป็น พวกเขากับข้าไม่มีความขัดแย้งทางผลประโยชน์ เหตุใดต้องทำร้ายข้า”

“ท่านหมายความว่า นี่เป็นไปได้มากที่จะเป็นการกระทำของคนในครอบครัว?” เมื่อนึกถึงสีหน้าท่าทางราวกับศัตรูของเหล่าไท่จวินกับอานลุ่โหวฮุย ฉีเมี่ยวรู้สึกว่ามีความเป็นไปได้มาก “ยาที่หมอสั่งให้ นั้นข้าว่าท่านไม่ต้องกินก่อนดีกว่า เดี่ยวข้าเขียนใบสั่งยามาปรับสภาพให้ท่าน”

ไปซือวินยอมรับโดยปริยาย

อย่างไรเสียเขารู้ว่าตนเองยังมีอายุชัยอีกสี่ปีครึ่ง คงไม่ตายยามนี้ อีกทั้งผู้ใดจะยืนยันได้ว่าท่านหมอโจวที่รักษาเขา มาโดยตลอดเชื่อถือได้หรือไม่

ไปซื้อวันยิ้มเยาะในใจเมื่อนึกถึงตรงนี้ ดีมาก เพิ่งเริ่มต้น ก็ค้นพบการเปลี่ยนแปลงที่แตกต่างไปจากความรู้ความเข้าใจในชาติก่อนโดยสิ้นเชิงแล้ว นี่ยิ่งน่าสนใจไม่ใช่หรือ

ฉีเมี่ยวเปลี่ยนมาสวมเสื้อกั๊กยาวคอป้ายสีชมพูอ่อนแต่งดอกไม้เรียบๆ คู่กับกระโปรงเกาะอกสีเหลืองอ่อน รวบผมยาว ลวกๆ ใช้ปิ่นหยกปักให้แน่น คิดชั่วครู่ก็เลือกสร้อยคาดผมไข่มุก ออกจากกล่องเครื่องแป้งมาสวม เรียบหรูไม่สูญเสียความล้ำค่า ไม่ถูกคนกุมจุดอ่อนเพราะแต่งกายไม่ถูกกาลเทศะ

นางไม่มีคนที่ จะใช้การเพราะสาวใช้สินเดิมทั้งสองไม่แน่ว่าจะเชื่อถือได้ คนเก่าแก่ในลานบ้านก็ฟังคำสั่งแล้วเอื่อยเฉื่อยอย่างยิ่ง

ฉีเมี่ยวไม่ได้โกรธเคือง เพียงเดินตรงไปที่ห้องครัวเล็ก

เพราะไปซื้อวันล้มป่วยมานาน เรือนชั้นหยวนจึงสร้างห้องครัวขนาดเล็กเพื่อความสะดวกโดยเฉพาะ อย่างไรก็ตามพวก

คนรับใช้ก็ไม่กล้าละเลยชื่อจื่อ ดังนั้นวัตถุติดบในห้องครัวจึง
สดใหม่

ฉิเมี่ยวตัดสึนใจเตรียมโจ๊กผักให้เขา

ใส่น้ำแกงใสและข้าวจึงหมี¹⁴ ในหม้อดิน จากนั้นตีไข่ไก่ให้
เข้ากันเหลวไป ใส่ปวยเล้ง แดงกวาหั่นฝอย หูหลัวบัว¹⁵ หั่นฝอย
เติมเกลือเพียงเล็กน้อย

แม้ฝีมือการทำอาหารของนางไม่ถึงขั้นดีมากแต่ยังพอ
ถูไถไปได้ เตรียมอาหารทั่วไปก็ไม่ใช้เรื่องยาก เพียงแต่เตาไฟ
ที่นี่ต้องเพิ่มลดพื้นด้วยตนเอง การเตรียมโจ๊กนี้ยังค่อนข้าง
วุ่นวายอยู่บ้าง

โชคดีที่สุดท้ายไม่นับว่าล้มเหลว

เมื่อยกหม้อดิน มือของนางถูกลวกจนแดงไปหมด แต่
แซ่หน้าเย็นสักหน่อยไม่นานก็ฟื้นคืนสู่สภาพเดิม

---

¹⁴ ข้าวจึงหมี หรือข้าวจาปอนิกา เป็นข้าวที่ปลูกในเขตบอบุ่น ลักษณะเมล็ดป้อม
กลมรี

¹⁵ หูหลัวบัว หมายถึงแครอท

นางลิ่งเลินต๋นน้อย

ในเมื่อเลือดของนางมีความสามารถในการรักษา เช่นนั้น จะรักษาโรคของไป๋ซือวิน ถอนพิษให้เขาได้หรือไม่

วางโจ๊กผักไว้ให้เย็น นางเหลียวมองรอบด้านอยากทำการทดลอง สุดท้ายก็พบปลาหลีฮื้อเป็นๆ

ช้อนปลาออกมา กัดไว้บนเขียงด้วยผ้ารอง ใช้มีดทำครีวกรีดปากแผลยาวประมาณหนึ่งนิ้วบนหลังของมัน ใช้อ่างครอบมันไว้จะได้ไม่กระโดดมั่วซั่วลงพื้น จากนั้นล้างมีดให้สะอาด กรีดนิ้วมือ

หยดเลือดสองสามหยด บาดแผลบนนิ้วมือก็หายสนิท

บาดแผลของปลาไม่มีเลือดไหลอีก วางไว้ประมาณหนึ่งกำนรูป¹⁶ บาดแผลยาวหนึ่งนิ้วนั้นก็หายไป

ปล่อยปลาที่ขาดอากาศกลับเข้าไปในอ่าง ฉีเมี่ยวตัดสนใจกรีดตนเองอีกครั้ง

---

¹⁶ หนึ่งกำนรูป เป็นการนับเวลาแบบจีนโบราณ โดย 1 กำนรูป จะเทียบเท่าเวลาประมาณ 1 ชั่วโมง

นางผสมเลือดสองหยดลงในโจ๊กผัก

แม้ไม่รู้ผลลัพธ์ แต่ไม่ถึงขนาดกินเลือดสองหยดก็ตาย
กระมัง? อย่างไรเสียแม่ไม่รักษาไปซื้อวินก็ต้องตาย

เมื่อคิดเช่นนี้ นางจึงสงบขึ้นมาก แล้วกลับห้องไปดูแล
ไปซื้อวินกินโจ๊ก

แต่ไหนแต่ไรความอยากอาหารของเขาย่ำแย่ แต่เพราะ
ฉิเมียวจัดเตรียมกับมือ เขาไหนเลยจะแข็งใจปฏิเสธ เมื่อเข้า
ปากกลับรู้สึกว่โจ๊กผักรสอ่อนและหอมหวาน กระตุ้นประสาท
รับรสที่ด้านชาไปนานแล้วเพราะกินยารสขมมากเกินไปของเขา
ขึ้นมา เป็นครั้งแรกในเวลานานที่รู้สึกว่ามีบางอย่างอร่อย

เขากินโจ๊กทั้งชาม ฉิเมียวกลับไม่ป้อนเขากอีก “กินมาก
เกินไปในคราวเดียวไม่ได้ อย่างไรก็ตามเสียพวกนี้ล้วนเป็นของท่าน
คราวหลังค่อยๆ กินก็ได้ เดี่ยวข้าต้องไปยกน้ำซาให้พ่อสามี
กับแม่สามี ยังต้องไปค้ำับเหล่าไท่จวิน ท่านพักผ่อนดี ๆ ชั่วครู่
ยาเดิมข้าไม่กล้าให้ท่านใช้ ไว้ค่อยหาทางออกไปซื้อสมุนไพร
แล้วข้าจะต้มยาให้ท่านเอง”

ไปซื้อวิโนนออย่างเหนื่อยล้า แม้ร่างกายไม่สบายแต่ไม่รู้เพราะมีอะไรรบกวนหรือไม่ ในที่สุดความรู้สึกปวดเมื่อยบ่อยครั้งตามร่างกายและความรู้สึกอ่อนเพลียในอวัยวะภายในก็ลดลงอย่างมาก ยามนี้มีชีวิตชีวาขึ้นเล็กน้อย

เขาจะไม่ให้นางไปเผชิญหน้ากับคนพวกนั้นตามลำพังเด็ดขาด

“เจ้าอย่าเพิ่งไป” ดึงมือของนาง ให้นางก้มตัวลงเล็กน้อย “ข้ามีเรื่องบอกเจ้า”

“เรื่องอะไรหรือ” ฉีเมียวเข้าไปใกล้เขา

ไปซื้อวิโนนอลดเสียง “สาวใช้ประจำตัวของเจ้าน่าจะมีคนหนึ่งชื่อว่าปี่ยวนกระมัง? แม้นางเป็นสาวใช้ประจำตัวของเจ้า แต่จงรักภักดียิ่งนัก เจ้าไปเรียกนางมา ให้นางช่วยข้าทำเรื่องบางอย่าง”

ฉีเมียวมองเขาอย่างแปลกใจ คนผู้นี้ใกล้ป่วยตายแล้วยังรู้ว่าคนข้างกายนางเป็นผู้ใดอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง

ตัวนางเองเพราะสอบถามถึงรู้ว่ามียี่หวน หลังจาก
นอนหลับสับสนทอดความทรงจำถึงมันใจว่ามีคนชื่อนี้

เพียงแต่เมื่อก่อนที่สกุลฉี ยี่หวนกับนางไม่ได้สนิทสนม
กันนัก

“เอาเถอะ” ฉีเมี่ยวไม่อยากจะขัดขวางความตั้งใจของชื่อจื่อ
ซำยังอยากเห็นว่าเขาจะทำอะไรกันแน่ นางจึงออกไปตามหาคน
เจอปี่หวนที่กำลังถอนวัชพืชในลานหลัง

“คุณหนู? ท่านมาที่นี่ได้อย่างไร” ยี่หวนลุกขึ้นยืน บัดดิน
บนมือทึ่ง

“ผู้ใดให้เจ้าถอนหญ้าที่นี่”

“หมัวมัวผู้ดูแลเจ้าค่ะ” เห็นฉีเมี่ยวเปลี่ยนเสื้อผ้าเหมาะสม
แล้ว ไม่ได้รับใช้เจ้านายให้ดียี่หวนจึงก้มหน้าอย่างละอายใจอยู่
บ้าง แต่ไม่กล้าอ้าปากพูดขอโทษ

ฉีเมี่ยวยิ้มแยม สั่งยี่หวนล้างมือกลับห้องหลัก

ไม่นาน ป້ย่วนเปลี่ยนเสื้อผ้าสะอาดเข้ามา ทำความ
เคารพไปชื้อวันที่นอนอยู่บนเตียงป่าปู้

ไปชื้อวันที่ไม่ยัดเยื่อ พุดสั้นๆ ได้ใจความ “ป້ย่วน บัดนี้
ข้างกายเจ้านายของเจ้ามีเพียงเจ้าผู้เดียวที่ใช้การได้ ข้าสั่งให้
เจ้าไปนอกจวนช่วยข้าหาคนผู้หนึ่ง เจ้าทำได้หรือไม่”

ป້ย่วนมองฉีเมี่ยวข้างๆ เห็นฉีเมี่ยวพยักหน้า นางถึง
พยักหน้าอย่างจริงจัง “เชิญชื้อจื่อสั่ง”

ขณะที่ไปชื้อวันที่สั่งป້ย่วน ฉีเมี่ยวก็หลบออกมา

นางกับชื้อจื่อไม่ค่อยคุ้นเคยกัน คิดว่าเขาไม่มีคนที่ใช้การ
ได้ถึงต้องใช้สาวใช้ของนาง ไม่แน่ว่าสั่งเรื่องบางอย่างที่ไม่อยาก
ให้คนรู้

ฉีเมี่ยวไปห้องปีกที่มีไว้เพื่อต้มยาโดยเฉพาะในห้องครัว
เล็ก แกะห่อยาที่ไปชื้อวันที่ใช้ ตรวจสอบโดยละเอียดพบว่า
สมุนไพรบางอย่างไม่เหมาะกับร่างกายที่อ่อนแอไม่อาจบำรุง
ในยามนี้ ไม่รู้ว่าหมอที่รักษาเขาไม่เข้าใจจริงๆ หรือวินิจฉัยโรค
ผิดพลาด

“สุหยีน” ปีย่วนที่ทางเดินพูดว่า “ชื่อจื่อเชียนท่านกลับไป
เดี๋ยวว่าจะไปทำธุระก่อน”

“รู้แล้ว”

กำซัปปีย่วนเดินทางระมัดระวังแล้วก็กลับห้องนอน

เมื่อเข้ามาในห้องด้านใน ไม่รอให้อ่อยปาก ไปชื่อวินพูด
อย่างเคร่งขรึม “มานี่สิ”

เมื่อครู่ยังดี ๆ อยู่เลย เหตุใดไม่พอใจขึ้นมากะทันหัน

ฉิเมี่ยวคิดว่าตนเองไม่ได้แย่งจะดีที่สุด จะได้ไม่ทำให้คน
โกรธจนตาย จึงแหม่มปากไปยื่นหนึ่งข้างเดียว

“หนึ่ง!”

นั่งบนเก้าอี้สี่เหลี่ยมบุแพรข้างเตียงอย่างลังเล

นางหวาดกลัวเขาเพียงนั้น ไปชื่อวินรู้สึกหงุดหงิดจนตบ
ขอบเตียง “นั่งไกลเพียงนั้น เห็นข้ากินเจ้าได้หรือ!”

เสียดสิกระมังคนผู้นี้...

ลุกขึ้นอย่างฉับพลัน จากที่นั่งลงข้างเตียง กลับถูก
ไปซื้อวิสกี้โอบเอาดิ่งเข้าในอ้อมแขน

“ซื้อจ๊อ ท่าน...”

“เหตุใดจึงหลบเลี่ยง” กอดนางไว้ในอ้อมแขน ไปซื้อวิสกี้ใช้
กำลังทั้งร่างกายแล้ว โชคดีที่เขานั่งพิงหมอนสี่เหลี่ยม มิฉะนั้น
ไม่รู้ว่าจะโอบกอดนางล้มลงด้วยกันหรือไม่

เห็นเขาหอบหายใจอ่อนแอ ฉีเมียวก็ไม่อยากดีนรหนัก
จะได้ไม่ทำร้ายเขา เพียงเกร็งร่างกายต่อต้านเงิบๆ “ซื้อจ๊อจะ
สั่งธรรพ์ย้วน ข้าไม่สะดวกฟัง แน่หนอนว่าต้องออกไป”

ไปซื้อวิสกี้โอบเอาดิ่งหัวเราะออกมา

“เจ้าเป็นภรรยาที่ขาดบแต่งตามธรรมเนียม มีเหตุผล
อะไรที่ข้าพูดคุยกับสาวใช้แล้วต้องให้สุหยินของข้าหลบเลี่ยง?”
มือที่ผอมจนเห็นข้อต่อกระดูกชัดเจนของไปซื้อวิสกี้จับไหล่ของ
นาง ให้นางมองเขา “เมียวเออร์ เจ้ากับข้าเป็นสามีภรรยา เป็น
คนคนเดียวกัน ทุกอย่างของข้าเป็นของเจ้า เจ้าเข้าใจหรือไม่”

ฉิเมียมองเขาอย่างแปลกใจ นึกไม่ถึงว่าคนโบราณ
ผู้หนึ่งจะพูดเช่นนี้กับนาง

สายตาของเขาจริงจั่งมุ่งมัน แม้หน้าตายังซีดเซียว
เนื่องจากอาการป่วย บรรยากาศอึมครึมทำให้นางหวาดกลัว
แต่ระยะใกล้เช่นนี้นางเพิ่งพบว่าที่จริงเขามีดวงตาที่งดงาม
อ่อนโยนยิ่งนัก ในดวงตาคู่นั้นเต็มไปด้วยอารมณ์มากมาย แต่
กลับสงบนิ่งราวกับบ่อน้ำโบราณ

มีเพียงทำให้เขาโกรธถึงมองเห็นระลอกคลื่น

ฉิเมียรู้สึกสะเทือนใจ “ข้า...”

“เจ้าไม่เต็มใจ?” ไปสี่อวินขมวดคิ้ว กอดนางไว้ใน
อ้อมแขนอีกครั้ง

ยามที่วิญญานของเขาเร่ร่อน มีกี่ครั้งเห็นนางนั่ง
ตามลำพังใต้ตะเกียงหลังน้ำตาอย่างน้อยใจ ก็ครั้งเห็นนางถูก
ไปสี่มุขมเหงกับตา เขาล้วนอยากทำเช่นนี้

บัดนี้เขาพูดแล้วมีคนได้ยิน เขาทำธุระเพื่อนางได้
อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ทำให้นางอดหลับอดนอนหลังจากการตาย
ของเขา

“เมียวเออร์” เขาระชิบข้างหูนาง “เข้าไปย่วนนอกนอก
จวนไปหोजวีเสียนช่วยข้าตามสหายมา”

“หोजวีเสียน?” ในความทรงจำของฉีเมียว หोजวีเสียน
เป็นภักตาคารที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดในเมืองหลวง ด้วยวิธีบริหาร
พิเศษ ทำให้บางครั้งพวกสตรีสูงศักดิ์ในเมืองก็เลือกรวมตัวกัน
ที่นี่

อีกทั้งตามข่าวลือ เจ้าของเบื่องหลังหोजวีเสียนคือ
เจ้าของร้านแลกเปลี่ยนอื่น

“ใช่ ข้ามีเงินบางส่วนอยู่ทางเขา ให้เขานำมาให้เจ้าเก็บ
รักษา อีกทั้งข้าขอให้เขาช่วยซื้อสาวใช้ที่เหมาะสมไม่กี่คนเข้า
มา”

“อา?”

“เด็กโง่ ในเมื่อคนที่พวกเขาจัดทำให้เชื่อใจไม่ได้ พวกเรา
เชื่อเองไม่ได้หรือ”

นี่คือคนร่ำรวยเอาแต่ใจในตำนานหรือ

เขาเป็นคนป่วยเรื้อรัง เอาเงินมาจากที่ใด!

ไปซื้อวันยังกำชับว่า “อีกเดี๋ยวคนมาแล้ว ก็เรียกหญิง
ค้าทาสมาซื้อคนรับใช้ที่ไม่ฟังคำสั่งของเจ้าในวันนี้ให้หมด เรือน
ขึ้นหยวนของพวกเราไม่เลี้ยงบ่าวที่ไม่เห็นเจ้านายอยู่ในสายตา”
แววตาของเขาโหดเหี้ยม ราวกับสัตว์ปีกดุร้ายที่จ้องเหยื่อเขม็ง

สิ่งที่เขาทำอยู่ยามนี้ ที่จริงคือสิ่งที่ชาติก่อนยามที่ตาย
แล้ววิญญาณไม่ไปผูกไปเกิดนี่ก้อนเสียใจมาโดยตลอด ยามนั้น
ฉีเมี่ยวไม่ได้พาลูกออกจากจวนโหว เพราะเป็นสตรีอ่อนแอและ
เกิดมาหน้าตาเช่นนั้น ซ้ำยังไร้ครอบครัวฝ่ายหญิงให้พึ่งพา ไม่มี
ความสามารถในการอยู่รอดภายนอกจริง ๆ

ส่วนเขาล่ะ? ทั้งที่มีกิจการล้มมากมายเพียงนั้น กลับเป็น
เพราะคิดว่าสตรีไม่จำเป็นต้องข้องเกี่ยวเรื่องภายนอกของบุรุษ
จึงไม่ได้มอบให้นางโดยตรง

กิจการภายนอกที่เคลื่อนไหวได้พวกนั้น สุดท้ายไปซีมู
ได้รับไปทั้งหมด

กิจการลับพวกนั้น กลับกลายเป็นความลับชั่วนิรันดร์
เพราะสหายสนิทกับเขาเสียชีวิตไล่เลยกัน

“สหายผู้นั้นของข้าแซ่ลั่วนามหย่ง นามรองจวินอี อายุ
มากกว่าข้าสองปี เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับข้า ปกติข้า
สุขภาพไม่ดีออกไปข้างนอกไม่ได้ ลั่วนเป็นเขาช่วยข้าดูแล
เขามีคุณธรรมสูงส่งคู่ควรให้ไว้ใจ อนาคตถ้าข้าเกิดเหตุการณ์
ไม่คาดฝัน เจ้าจะได้ไปหोजวีเสียนให้เขาช่วย เขาจะดูแลเจ้า
แทนข้า ไม่ปล่อยให้คนรังแกเจ้าเด็ดขาด”

ขุนสามสีให้อ้วนพี ท่านจะได้มีแรงตบตีกับญาติเหล่านั้น เล่ม 1

娇医

โน้ตเครื่องปริ้นท์ทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《娇医》

Author: 風光霽月 Feng Guang Ji Yue

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd.

(北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8277-8

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)